

[Kristen Amby.]

det er det naturligvis ikke, det er givet. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Dog ikke?) Nej, det tror jeg heller aldrig noget fornuftigt Menneske vil beskylde Regeringen for, og da de Medlemmer, der taler paa mit Partis Vegne angaaende dette Spørgsmaal, og da i Særdeleshed det ærede Medlem Hr. Korsgaard, i høj Grad er fornuftige Mennesker, vilde de heller aldrig sige noget saadant og har heller aldrig gjort det. Men ved den Politik, der er ført, og som maaske er nødvendig — vi mener altsaa ikke, den er nødvendig i den Udstrækning, man har ført den — af handelspolitiske, ogsaa til Dels beskæftigelsesmæssige Grunde, er der dette Sidemoment, som springer stærkt i Øjnene, at visse Erhverv, visse Personer, visse Selskaber som Følge af Statsindgreb faar en meget stor Fortjeneste. Det er et Faktum, og det gør, at vi i og for sig, hvad vi ogsaa siger i Betænkningen, godt kan se med Sympati paa Tanken om at ramme disse Fortjenester, der er skabt ved Statsbegunstigelse, paa en ganske særlig Maade.

Vi synes fra vor Side, at der er Grund til at skelne imellem en saadan Skat og en almindelig Konjunkturskat. Det ærede Medlem Hr. Retoft mente ikke, der var nogen Grund dertil, han mente egentlig, at Merindkomstskatten var blot en almindelig Konjunkturskat. Saa vil vi i hvert Fald afvise al Tale om det retfærdige i denne Merindkomstskat, for det er nu engang Erhvervslivets og det økonomiske Livs Vilkaar, at snart gaar det op, og snart gaar det ned, og hvis Erhvervene ikke skulde have Lov til at tjene Penge, naar de vel at mærke ikke gør det, fordi Staten har lavet særlige Foranstaltninger, hvornaar skulde de saa have Lov til det? Tanken om en Merinkomstskat er i saa Fald urimelig, og det er netop det, der er Tilfældet for en Del af de Virksomheder, som vi kunde tænke os — det er maaske vanskeligt administrativt at finde ud af det, det er en helt anden Side af Sagen — undtaget fra Merindkomstskatten, fordi Merindtægten er fremkommet ved almindelige Konjunkturer for Erhvervet. Det gælder først og fremmest de Erhverv, der i højere Grad tjener Penge i Udlandet, til Forskel fra de Erhverv, der har de større Indkomster paa Grund af Statens Indgreb. Det har man afvist fra Regeringspartiernes Side, jeg synes uden nogen synderlig Begrundelse. Men jeg forstaar godt, at naar man har den Mening, som Ordføreren har, at egentlig er dette

her blot en almindelig Konjunkturskat, saa afviser man vore Betragtninger.

Det ærede Medlem siger endvidere, at han slet ikke kan forstaa, at vi i vor Betænkning har udtalt — vi har ikke stillet Ændringsforslag i den Retning —, at vi hellere saa Muligheden være til Stede for at bruge andre Aar til Sammenligning end de angivne 1933—34, 1934—35 og 1935—36, idet vi har sagt, at Tiden fra 1925—26 lige indtil 1935—36 maatte være de Aar, hvorefter det paagældende Erhverv eller den paagældende Person selv maatte skønne om, hvilke der var rimelige til Sammenligning. Naturligvis vil dette skabe større administrative Vanskeligheder, det kan enhver se; at det skulde være uoverkommeligt, tror jeg, ingen vil finde paa at sige. Det ærede Medlem siger, at netop de Aar, man har valgt i Lovforslaget, er de særdeles rigtige Aar, for det første Aar, 1933—34, var et daarligt Aar — det er rigtigt, at det var et daarligt Aar, ikke blot for Landbruget; men i Almindelighed for dansk Erhvervsliv —, det andet Aar, 1934—35, var et nogenlunde ordentligt Aar, og det tredie, 1935—36, var et godt Aar. Men det gælder i alt Fald slet ikke for Landbrugserhvervet; det kan maaske gælde alle andre Virksomheder. Naar vi har sagt, at man bør kunne vælge, man bør kunne gaa tilbage til Aar, der virkelig var normale Aar, saa hænger det sammen med, at vi synes, det er helt urimeligt, at for Landbruget, som paa Grund af de ganske særlige Forhold i det første Aar havde ikke blot et daarligt Aar, men et Under-skudsaar og ikke siden har haft gode Aar, skal disse sammenlagte 3 Aar, der alle 3 er daarlige Aar i Forhold til normale Tider, være Udgangspunktet for Sammenligningen med Hensyn til Merindkomstskatten. Det drejer sig maaske ikke om ret mange, men det kan dog dreje sig om nogle, og dem bør der dog ogsaa vises Retfærdighed. En Merindkomstskat i Forhold til unormalt daarlige Aar, i Forhold til disse 3 Aar sammenlagt, er der, naar Talen er om Landbruget ingen Mening i.

Det ærede Medlem Hr. Retoft var dernæst igen inde paa de faste Ejendoms-skatters Problem. Der gjorde det ærede Medlem to Betragtninger gældende: For det første sagde han, henvendt til Venstre — det ærede Medlem kunde ogsaa have henvendt det til os, vi har krævet det lige saa ofte og lige saa stærkt —, at man fra Oppositionen krævede de faste Skatter ned paa Landbrugsejendomme. Og der sagde det ærede Medlem dette ejendomme-